

**BOJEM PROTI VINSKÉHO
TREMPINGU**

VOSTŘEK

LÉTO **(30)** 1989

— OSADNÍ OBČASNÍK,
PRO KAMARADY - T. O. ČERNÝ HAVRA

!!! Jnes v noci zatím co všichni spali
na campu dole u řeky, přiletěl s lák
a polí od jinou vitr. Anai po usavé
obloze rostrhané kraky a rospíval
větve na okolních sarkách. Probudil
jsem se a poslouchal, co povídá.
Vyprávěl o vonavých loukách, zapad-
lých dolích o stráních plnýca za-
tafidoušky a molniček o čisté řece
a o potocích po kterých nikdy nikdo
nešel. Vykicuzi jsem se spacáku a za-
díval se směrem k obloze. Měsíční
srpek se tu a tam zablýskl ale hned
ne zastřel černými křídly mrak.
Díval jsem se z západu, ale oči ne a
ne proniknout tmou. Cítil jsem však
radost. Měkde tam v těch kopcích co
odtud vitr přineal pozdrav se budeme
zítra toulat-bloudit. V houštině za-
houkl noční pták a pak už bylo ticho.
Řeka voněla a L I T O šlo krajem...

.....
..... O S U K . V Ě

kdys praotec stvořitel měl svj nejmilejší svätadil, krásnou Evropu, které
dal podobu ženy s klavou, krkem i půvabným tělem, na jednocu si uvědomil, že mu
ní darovat i srdce... Proto vzal obrovskou pláštav původní satešni horniny
planety Země, složenou z jadrné žuly a ruly, a zocným rozmácaem jí vrhl do
středu ladného kontinentu. Avšak unaven již avys žilou, neařil přeáně, a tak
se ten kus pády ocitl jižněji, než zamýšlel: na okraji rozsáhlé kotliny, která
jednou ponese jméno Čechy. "Co se stalo, napravit se lze" zvolal velký tvůrce
Vlastní srdce Evropy bude severněji. Neje pláštav prahorního zrodu obroste
sobatným lesem a dostane jméno BUDAVA. Protože pod závanu větru i náporu vi
catic budou kmeny a větve stromů šumět a klidit mysl rozjitřenou starostí.
Kde tu pramenit spousta potůčků, bystřin a říček, a nichá vyplyne Vltava, ne-
delší a nejsilnější ze všech českých řek.... Nikdo kdo je čistého srdce, se
odolá bojivé čaromoci, síle kouzla šumavských míst. Bude se rosvět, rozesvut
a mysl spozorní... ano BUDAVA. Starobylé slovancké jméno, krajina nejsvětějšího
kouzku srdce.

.....
"BUDAP to není jen jídání do přiredy
ale je to asi životní náser"
.....

Podzim roku 1975 nás zastihl na jednom vandru v krajině kterou málo známe. V měsících kdy se k zemi snáší listí nás to vždy táhne ven. Všude je cítit les, tlející listí a tak se nelze divit, že/málo který tulák odolávající mnohým nástrahám města neodolá volání mlžných rán a větrných dní. Týden co týden může ještě obouvat toulavé boty. Jeho duše i krok je svobodný.

Spolu s osadou T.O. Volnáci jedeme na domluvený vandr směr Brdy. Přespáváme v Rožmitále pod Třemšínem. Pak celý den šlapeme lesy Brd. Mlha houstne a k večeru je jako mlíko. Pravý dušičkový počasí. Zachraňuje nás hospůdka v Roželově. Na pozvání jednoho dřevorubce spíme na starém zámečku jako šlechta. Je zde s námi i kamarád Česlo. Ráno šlapeme směr Nepomuk. Tehdá se účastnili: Putna, Polovička, Česlo, Žit, Šunka, Tom, Shorry, Míra, Bill, Jana.

Z velké počtu vandrů na Zlatokop camp stojí za zmínku vandr s píseckou osadou T.O. Thera. Zima se blíží. Hustě padá sníh a tak když toho rána doráží Žit, Kapka, Niklák, Hejkal dolů k řece je vše pod sněhovou peřinou. Vztyčují se osadní vlajky na campu a rychle proběhne pár soutěží pro zahřátí mezi osadama. Vrh kamenem: 1. Bejk - 2. Bill - 3. Putna - Po předání placek se staví EoD nožem: 1. Míra - 2. Schorry - 3. Bill obrovský celtový hangár na no-Býčí zápas je věcí dvojice Míra + Bill ční přespání. Večer se jde pět

do Ringova solona v známý Kratušín. Je třeba oslavit první sněhovou nadítku. Jako tradičně navštěvujeme osadní camp na Kamejku /letos poprvé/ zavěšujeme několik placek a přes lhotu pod Horama domů. Mráz leze za nehty, ale Bejk radí "sajít". Voňavý grog v malebné domácí hospůdce ve vsi. I ona již zmizela. /?/

Kamarádi z T.O. Thera nás zvou na svůj sroubek na drsný Hrejkovický potok. Přes celý den se touláme v okolí lesního sroubku i v Rukávečské oboře. Znovu navštěvujeme boudu T.O. Jaguár, starou romantickou chajdu Poustevnu. Zde se setkáváme s kamarádem System a s osadou T.O. Calgary. Mráz stoupá a vítr sálá ledový blizarrd žene sníh krajinou. Jsme proto zváni do lokálu u Belinky do přílehlé vsi Květov. Prožíváme večer na který nelze zapomenout. Ať už je to divadelní představení v podání Hejkala-nebo hudební produkce Sysla-či pití ohřívé vody z Šunkovo filcáku/boty/. Boudu kamarádům z Písku někdo pak zboural ale i tak se nám na ní líbilo.

Čas letí jako čas. V kronice je zanesen vandr z Volar do Prachatic po řece. Přezdívku má "vandr BLUDNEJ". Proč? Prosincového dne vyráží ve sněhové meřelici z Volar Bejk, Žit, Šunka, Kapka a Kulička. Kulatý Kulička co by občan Voňava cínce jako my projít zasněžené břehy Voší řeky. Naše trápení začíná kdesi pod hradem Hus-poblíže Parafínova fleku. Zdá se nám že jdeme moc dlouho po levé straně řeky. V divokém počasí přecházíme přes zamrzlé kry do skal na druhou stranu zasněženého lesa. Dostáváme se do neznámých míst, do sněhem zavátých lesů. Kulička si jako naschvál opařil zle ruku při přípravě oběda. Motáme se v lesích a bloudíme. Sníh padá-tma se snáší na lesy. Dobrých 5 hodin bloudíme v divočině okolo řeky. Konečně - světlo. Dole v údolí u velkého táboráku, poblíž Záhřdí se nám po celodenní cestě spí dobře. Znovu jsme zjistili, že kraj který tak dobře známe, vůbec neznáme. Dobře tomu. Alespoň je stále co objevovat.

A jsou tu vánoce roku 1975. Velká osadní slezina se konná u kamaráda Putny v jeho bungalovu "pod komínem". V té době jezdí za osadu 10 kamarádů. Co asi přinese rok 1976? Jediný který se před ním třese je Šunka. Čeká ho totiž "velkej zelenej vandr".... Stále se scházíme v hojném počtu u Pořejručky. Zdi této palírny dobře snáší akordy našich kytar. Společně s Volnáky nenecháváme žádnou píseň na pokoji a vždy je veselo a O.K. Na kytary hrají Bill, Míra Sherry a na basu se snaží Žit. Kam asi povedou naše stopy v roce 1976?

..... Z:.....
 Trampí opustili hospodu a zůstal po nich zápis v knize: Vaše restaurace by byla celkem v pořádku, kdyby byla polévka teplá jako pivo, pivo studené jako knedlíky a knedlíky mastné aspoň tak jako váš účet...

-- Pár slov --

Kolikrát jsme se už snažili odpovědět na otázku, co je vlastně tramping. Jedna z dokonalých, ale pravdě blížších odpovědí říká, že tramping je svoboda, svoboda bez bespráví. Její první křeky vznikaly po zrodu naší republiky. Je tu stále, navzdory všem nepřiznáním osudu. Trampové jsou pořád mezi námi a nemají žádné instituce ani kanceláře. Jsou to lidé s chybami jako všichni ti ostatní. Před Slovákem se rozprostírá paleta tužeb, citů, vyznání, romantických představ, nálad, dojmů i zkušeností. - Tramping je dlouhá, zaprášená silnice před námi. Je to dusné ticho před boufkou i první kapky deště bubející do celty. Potlach se spěvem-praskačím táborákem. K trampingu patří i nadávky rozeslaných lidí na přeplněném nádraží, sportovní soutěže, postavení nového ohniště či získání nových kameň. Tramping se skládá z drobností. - Nikdo z nás tedy nemůžeme odpovědět na obyčejnou otázku. Snad to není tak důležité. Důležité je mít pořád odvahu s náladou sbalit si teran a vyjet ven do přírody.

F.D. Tramp 31.

..... V Z P O K Ě N Ě
.....

Helfenburk. Je to už dávno / 1967 / co jsme ještě jako mlíčňáci vyrasili s kamarádem Bejka na hrád Helfenburk, kterej je skryt v lesích nad Havorovem. Na zpáteční cestě-ze si uvafíme polívku. Oheň veselo praskal a kotlík bylo třeba naplnit vodou. Malý potůček který okolo líně protékal byl plný jakési hnědé zbarvené vody. Bejk tvrdil, že voda je železitá- proto to zbarvení. S chutí hladovějch vlků jsme polévku snědli a pak se prošli kousek proti proudu vody- hned jsme se zbarvili naselano. Žádný železo, vodní tok přikýral přítok se silnými jámy poblíž jakéhos statku. Polévka se v nás začala vařit. Bejk který se vyznal, radil zastávku v hospůdce ve městečku ševců v Havorově. Pivo vše prý zvevná. Zašli jsme, pivo jako lék proti doušlé otravě nachatnalo/ekntná dodnes/ a dál šli již v Hlídě. Ne, nezemřelo. Byli jsme mladí a blbí. Dodnes již z barevných vod polévky nevaříme.

lit.

Setkání v lesích 1988

S E P K Ě N Ě

FGM

Jak jako loni
i v tomhle roce
sešli jsme se
na kamejce.

Zazněl zase známěj hlas
kamaráda z campu vran
v tomhle akore zimním čase
před vánoci scházíme se.

Kry tak jako indiáni
každěj chce svou plav
starší, děti sápojejí
tramping chceme oslav

Ke lese chod jako lesní sváf.
Mluv, jako kýš šeptají stromy.
Šněj se, jako kýš bublá potůček.
Poslouchej jako srna.
Poseruj jako jestřáb.
Mysli jako dítě.
Chovej se jako správný zálesák.

..... P I A : K L S Y A M A
.....

Od příštího čísla se bude otiskovat povídka na pokračování, S Y A M A P I A M A.
..... napísal lit.

Ve sluneční zátoce jsem prožil v rozmezí let několik otřesných případů o jednom s nich chci dnes vyprávět i vám.

Když jsem ještě před druhou světovou válkou - přišli k nám do tábora dva četníci na služební obchůzce kraje, ale stejně s nějakou důležitou správou. Na paškách měli bodla, hrachové zelené přílby na hlavách - a rovnou šílili ke mně, co by jim dávalo dospělému vedoucímu tábora. Byl jsem trochu znepokojen jejich příchodem do tábora i výrazem jejich tváří - a sčkoliv jsem s naším chlapeckým náradkem měli čisté svědomí, nic zlého jsme přece neprovedli, přece jen mě jejich vpád do tábora dosti rozrušil. A brzo jsem se také dosvědčil, že pravem. Zeptali se mně - zda nemáme v táboře nějakého nevě přichozícího člověka v bílé košili. Náhodou jsme opravdu měli - byl to náš bývalý člen oddílu, nyní již mladík, který se na nás přijel večer podívat a přijel dokonce i v bílé košili, bylo léto. Jmenoval se Káča Machart / za několik let byl popraven při Heydrichiádě / ale teď samozřejmě neměl o svém osudu ani potuchy. Četníci si jej zřejmě prohlédli, aby mě pak odělili následující správa. - Několik kilometrů od našeho tábora se lesy v malé obci zabil jakýsi vrhač nešť s potlačeného cirkusu stařena, když využil příležitosti, že lidé se vai byli na poli. Pak odešel většinou obves panš. To se nás svšem netýkalo, ale četníci nás dali výstrahu, že vrah prochá se vai přes lesy směrem k našemu táboře, že je silně osborejen svým vrhačským nešť - že možná bude chtít v noci přijít do tábora, aby si opatřil potravu. Četníci na mě vyohrdili své pochurné sdělení, nadhodili pašky s bodly na ramena a spěchali po peškové stesce dále, varovat lidi na samotách, koho se mohou v noci čekat.

Je jejich odchodem vypukla v táboře vzrušená nálada. Moři se ahlukli kolem me nebož s rozhovoru mezi četníky a mnou leccos zaslechli a já neměl důvodu se alčovat určitě nebespeš. Nastala panika. Moři, na kterých byly dnes v noci klídky, se dušovali, že se stanů nevyjdou, ale já je všechny upokojil tím, že pro dnešek - pro dnešní noc klídky ruším a že budu hlídat sám. Přes den pak se slunečného svitu se nálada trochu podstatně zlepšovala - ale jak se do tábora začal vkrádat podvečerní soumrak, neklid se znovu zvyšoval. Ti hoři, jejichž stany byly umístěny v křídle stanové peškovy na okraji lesa, odkud snad mohl vrah v noci vystoupat, se zastáhevali ke svým štatašjám, kteří měli stany na opačné straně od lesa, téměř na břehu řeky.

Nastal podivný větrný večer. Je obloze se hnala černá mráčka, a lesa se ozýval hukot a kvílení větru v korunách stromů i jejich zlověstný prasket. Táborová služba ještě za šera dovařila šaj a namazala večerní chleby, uklidila všechny věci do beden v kuchyni a předala mně klíče od jejich sátek. Obvyklá černá hodinka na lavicích u dehasinafických kamen se dnes nekonala. Nikdo neměl náladu na spívání, tím méně na různá strašidelná vyprávění, o která mě jiná hoři prosili. Dnes se nikdo nechtěl bát ještě více, než už se bál. Dnes v noci přijde vrah. Než te jistě, ale máš se to stát. Provedl jsem ještě nástup ke stažení vlajky - a pak už hoři běželi ke svým stanům, kde se rozsvítila na chvílku světlíka lampiček a svíček, než si jejich obyvatelé ve sdvojené peškové ustelou. Tábor - tak rušný po celý den - byl najednou jako po vymření. Jen vítr kvílel výhrašně dál v korunách stromů a řeka hučela tak divně že to mě sarášele. Inke ještě nikdy mi nepřipadal večer tak strašidelný a pochurný, když jsem v kuchyni osaměl. Ozborejil jsem se bláhově sekerou a vyhledal jsem úkryt v křevinách u kuchyně. Každou chvíli nafialevělý blesk rozšílil nebo a byly blesky, jaké jsem ještě nezažil. Zdálo se, že jejich příšerné světlo ani nemá zhasnout, tak dlouho blesk osáfoval kraj. A v této jeho magické máfi se černaly obrysy stromů na okraji lesa - a mě se vždy zdálo, že za každým s nich někdo stojí. Uvěnil jsem si, že vždy hned zavřu oči, když se nebo znovu rozzáří, abych se svitan blesku tolik neděsil. Ale vždy znovu a znovu proti své vůli jsem oči otvíral. Uvědomil jsem si také, že dostávám podivný strach. Ruka se mi trochu i chvíle, když jsem pevněji stiskl sekerku. Světlíka ve stanech už dávno ubahnla a já byl docela sám. Věděl jsem, že na pouce bochů školního věku se setva mohu spolehnout, kdyby k něčemu došlo. Tak aijela minuta za minutou, blesk, vítr, blesk a les v korunách děšivě nafíkal. A pak se to stalo ... další neuvěřitelně dlouho trvajícím blesk osáfil celou krajinu tak, že se

zdálo, že nebo už nikdy nestavne. A v tomto bleaku jsem spatřil-ano-nebylo pochyby - byla to postava v bílé košili, muž číhavě hledící ke kuchyni. Něco jsem vykřikl, snad to byl jen vzedch, snad ani žádná slovo. A to už také vidím, jak vrah svedá ruku, ve které se mu zahleskl dlouhý vrhačský nůž-a ten vrátil směrem ke mně. I já vrátil proti vrahovi bezhlavě sekyrku a běžel jsem s křovisek u kuchyně směrem k řece. Doběhl jsem až k svažujícímu břehu, tam jsem sahl do suché bezrosé trávy a díval se k lesu. Bílá skvrna - můj vrah už tam nebyl. Snad ustoupil zpět do lesa, nebo se teď pokouší vytrhnout sánky z petlic táborových beden, aby se dostal na chleba.

Nevím, jak dlouho jsem v trávě ležel a trvale napínal srak k lesu. Ale začal znovu cloumat chlad se semě, ve dne tak líbezně prohřáté a já si uvědomil, že už musím něco podniknout. Začal jsem se zvolna plížit po trávě směrem ke stanům, přičemž mi napadla myšlenka, že konečně tímto plížením mohu prakticky upotřebit zkušenosti z našich her. Teď ovšem to nebyla hra, ale šlo o krk. Doplnil jsem se k prvnímu stanům u řeky, probádl jsem hocky. Ři ovšem dnes plížit pevně nespálí-a vyzval jsem je, aby rozsvítili svíčky a lampičky ve stanech. Předpokládal jsem, že vrah-pokud ještě číhá v lese-uvidí světla a pochopí že tábor je plně obsazen a strážěn, takže si netroufne podniknout na něj útok. Stan za stanem jsem takto probouzel a světýlko za světýlkem se začalo v nich rozsvěcovat.....Ale až do časného rána se pak už nic nestalo. Jen při ranním cvičení a pak hlavně při mytí v řece jsme shledali, že naše loďka a vor přes noc upoutané u břehu, jsou pryč. Nalezli jsme brzo obě plavidla asi sto padesát metrů po proudu řeky. Byly zachycené o balvany. Usoudili jsme, že vrah se po nich v noci přeplavil na druhou stranu řeky a tam káseľ v protějším lese, za kterým vedla trať Železnice. Také v kuchyni bylo vše v pořádku, vrah se asi sahl do osvětlaných stanů a nepokoušel se o vloupání do beden s potravinami. Při bližším ohledání místa, kde jsem v noci ležel, našel jsem i podivný, dlouhý a ostře nabroušený, špičatý nůž, kterým po mně v noci vrah vrátil. V lese jsme objevili i moji odhoxenou sekyrku. Nůž jsem odevzdal ještě týž den četníkům, když k nám přišli vyptávat se na průběh noci, jako důkaz vraždy noční návštěvy. Za několik dnů potom nás došla správa, že vrah byl dopaden na jedné z blízkých zastávek dráhy, když čekal na vlak.

ryvek z připravované knihy "Život v poklusu".

Jediní lidé, kteří nikdy nezabloudí, jsou tibetští a mongolští lámové, kteří celý svůj život bez ustání putují nemírnými roslinami vysoké Asie. Jdou stále z místa na místo a nemajíce domova, nemohou k němu stratit cestu a zabloudit, nemajíce cíle, nemohou sejit z cesty a máhnout ho. Jdou lehce, všude šťastni, všude svobodni.

E.K. Slococková

..... 2 x H A N A

S T H Ě V Ě N Í

Skalpelen táh
do duše safírnta
melodie s příchutí dýmu
karné ruka
svírá v dlani
paprsek poslacený
den rudě unírá
ve výstřihu hor
a tma se tiše plíží
při semí vonící večerem

V E Č E R

Večer se vkrádá do ulic
skalpelen světla
rozřezává tau uliček
s osvěnou osamělých kroků
Sametová rukavička dobrých přecevzetí
sklouzne po tváři samotě
a rozhrne oponu
skromným nadějí
Pod smyčcem větru
tichounce nafiká
osamělý strom
před starým čínákem
který spokojeně oddychuje
teplou
dětáckých postýlek

Začalo to úplně nenápadně, nakonec tak, jako začíná všechno. To jsme ještě jezdili jako osada Hejkalů na tremp. Byla to osada opravdu parádní. Pak se to stalo. Zjistili jsme, že nás už jenom trempské písničky neuspokojují, že by to chtělo něco drsnějšího. Snad to způsobilo taky vydání "Americké lidové poesie", která právě v té době vyšla, snad taky první magnetofonové pásky - bluegrass muziky, které se mi dostaly tehdy do ruky, asi všechno dohromady. Prostě jsme v té době neměli ani stání, tahleta muzika nás učarovala. Marko Černák v té době ještě neměl banjo za sto liber, ale špatného tenora vyrobeného z pionýrského bubnu, Petr Bryndač taky ještě jen tak nejasně tušil co má fídlat, ale už to všechno začalo, bublalo a kvasilo. Marko brzy odkoukal na fotografii Pete Seegera, že to banjo má jaksi o strunu víc, začal robít a jednoho večera si to přihasil s pětistruným banjem, snad prvním které v tomto kraji mělo proklatě víc strun. Začali jsme kutit na prvních písničkách z této tajemné oblasti, objevili jsme Blizzard, Waterloo, Morning Train a jiné a připravovali jsme první veřejné vystoupení mimo táborový ohně a to v klubu Olympic. No, byl to pravej pogrom. Olympic byl už tehdy beatovej klub - takovej ortodoxně beatovej a tak tam na nás diváci dělali sovy a zajíce a křičeli: „Děte s tím na farmu“, a tak. Prostě jsme vybuchli jak prachárna.

Šli jsme skoro plačky domů a zařekli se, že už si na podobný podniky necháme přejít chuť. Ale pak se vynořila šťastná hvězda, spíš šťastnej hvězdák, protože to byl Jarda Jakoubek z Mikrofóra, kterej nás potom soukromně slyšel a kterému se to líbilo, tak se rozhodl, že nás natočí. Pak se v Praze po dlouhých letech zjevil první trempskej klub Camp Club. Hned bylo pro koho hrát, vznikalo zasvěcený publikum a i my jsme začali tý "kaubojský musice" rozumět. Pak už se to rozjele. Začali jsme i jezdit ven MSR-odtud jsme se vraceli vždycky obtíženi novými gramo-lahůdkama. Natočili jsme i první desku u Supraphonu- Ztracenej Život a Abilene. Za druhou desku na které byly nahrávky- Foggy Mountain Breakdown, Já jsem vandrák, Houston a A tak já zas v tom lítám- jsme dostali gratulaci až z U.S.A. od pana E. Soruggse a od pana Lomaxe. Tak nějak jsme tedy začínali.

Jen dodat, že Honza Vyčítal jezdí dál na vandry stejně tak i Marko Černák. řísně které pro svá LP vybrali jsou asi to základní co mohli vybrat, za to jim buď velký dík. Hodně dalších písniček a všeho O.K. Greenhorns...

.....

Ve dnech 20-21.8. 1988 uspořádali kamarádi ze Švýcar 3.celosvětový trempskej potlach. Místo pro událost bylo vybráno, ve vysokohorakém masivu Alp. Kouzelná příroda hodíci se k ro mánům K.Maye hladila ako i duši. Sjelo se na 300 kamarádů z celého světa. Škoda, že matka příroda se ukázala v tom horším světle. Vše se povedlo a všichni se již těší na další c.s.p. Díky pardům za obětavost

.....

.... D U B N O V Ě V A N D R

Jednoho dne na slezině
řekl šerif jen pár slov
osadníci Havranové
vyrazíme na Krnov.

Čeká na nás parta dobrá
co znají i Protivín
pozvali nás koncem dubna
jak tam dojet, to já vím.

Cesta byla krutě dlouhá
kilometrů na pět set
vlakem víc než třináct hodin
jeden den tam a den zpět.

Kamarádi na nádraží
čekali nás-to je zvyk
tisknem ruce, vítáme se
ať žije osada r.O.Smyk.

T O M .

.....

ráno se rok 1988- prosinec, měsíc dlouhé noci. Stejně jako přede dvěma roky tak i nyní jsme vykročili do bílých závějů, které se válely okolo Zátoňské železniční stanice. Byl to vlastně poslední vandr v tomto roce. Sněhu je okolo dost, však také Zátoňská stanice je jedna z nejvyšších položených stanic u nás. Kanady chvíli bloudí, vinou byl jistě savatý bludný kofen/ a pak již stojíme na rozcestí "U obrásku". Chvilu odpočinku, pár fotek, dvě cigárky, to aby nebyl ten vsudoch okolo sas tak ukrutně moc čistej a stoupáme bílou záplavou k okradě Milešovský obory. V údolí kdes pod náma právě svoní poleďna když si vaříme vandr oběd. Les vstřebává dým z táborového ohně a po lesích vítr roznáší vůni pečeného masa nad smolným plamenem. Po chvíli vyrášíme napříč oborou. U Kubra narážíme na první stopy jelenů. Srna kousek od nás okusuje březové větvičky a vůbec netuší, že ji posorujeme. Kousek od nás se odehrála tragédie jednoho ušáka. Když jsme k místu činu došli, ještě šel krovna misel v korunách stromů a slotně na nás pokřikoval. Vyrušili jsme ho od jeho hostiny. Ke rozhrabanému sněhu který byl zbarvený krví dohasínal docela pěkněj sajíc. Jaková je příroda.... Pomalu se blížíme na konec obory. Konečně. Vedle nás slyšíme prasket větvi a za chvíli vidíme jelení paroháče v celém svém zbroji. Ještě do setmění vidíme nenáší stádečka na úpatí lesů. Ringovo palírna. Je nabito. Místní level jsou po honu, možná, že bude svěřina. Bohužel nám musel stažit salám. Stará hospodáká je po operaci srdce a tak svedáme pohárky na sdraví této dobré paní u které jsme vždy našli pochopení i střechnu nad hlavou za ty dlouhé roky co sem nahoru na Hlanici jezdíme. Pak už jdeme dolů k řece. Pak šel! Bateria označuje jakýsi vrak autobusu, a to uprostřed chráněného středověkého rýšoviště slata. /zejpy/. Co na to asi říkají ochránáři. A nebo jsou na hlídce jen proti nám trempům? Ráno rychlá snídaně-tradiční polévka na "knišeni" v Husinci a všechno je zase nenávratně pryč. Foukali se Scorry a Jarda alias Dlouhá řeč.

.....

Život stále utíkal a tak jsem za usdu přitáhnul a jen pomalu šel. Ke, to nebyl život-jen umírání a tak jsem zas usdu povolil a ven jak stěla jel. A jezdim dál už spousta let a usdu přitahovat já bych už nedoved. . X.

.....

Inzerát číslo X I - Šlupka .

.....

Přišel červenec a s ním i prudké sněhové přehánky. Bylo takový horko, až uza - sem praskaly ledy. Řeky se rozvodňovaly až docela vyschly. Šel jsem do lesa na houby. S ruksakem plným borůvek jsem se vracel domů. "Budou dobrý do jitrnic". Travila matka a posypala borůvky cyankalim. Jedl jsem, až se mi dělaly boule za ušima. Cyankali počalo působit. Stal se se mně duch. Moje duše se dostala do předního kola jednoho trabanta pana Nováka. I po smrti jsem nasměl rád padoury. I po smrti jsem se našel. Byl jsem pořád píchlejš. Když to bylo po 99tý, pan Novák mně vsal a vyhočil na smetiště. Ležim tu teď ve starým haraspádí a marně čekám na nějakou hustilku. Přijmu i starý kompresor. Za: "dřevá duše".

.....

Intí co to je? ptá se malej Pedro.
Červené alívy.
A proč jsou tedy modré?
Protože jsou ještě zelené-kluku bílá.

.....

Čtení na pokračování - napsal Olaf F.O.Sayk - Krnov.

Patálie jednoho srubu - část druhá - závěr.

Hajný Žilka nám tedy dovolil postavit si v jeho lesním revíru srub. Proto se svolala celá osada na "poradní oheň". Sešli jsme se všichni a bylo dohodnuto, že stavba sačne 18.IX.71. Kamarád Long koupil za pakatel staré telegrafní sloupy a Jobek s Olafem, že mu přes týden pomůžou ze sloupů odendat šrouby. Odvoz se nabídl-kamarád Bída přistavil trambus a jelo se na místo určené.

Slavnostní výkop byl proveden. Pak jsme splanýrovali terén, položili betonové překlady na rohy a sákladní klády. Příští sobotu nám pomohl kamarád Bob z Ostravy. Nadělal spousta kramlů a hřebů a téma jsme klády po výřezech spojovali. Děláme až do setmění a s nemenší vervou jdeme do hospůdky v Ůble. Ráno se pak sabudují futra a bytelné dveře. Je tu další sobota. Vezeme okna a Donald je sabudovává. Došli nám telesloupy a tak jdeme všichni na sušky, které kácíme a loupeme. Nikdo nečekal, že to tak šupem poroste. Další sobotu jsme až pod střechou a když letos doděláme krovy v prosinci máme střechu hotovou. Nutno říci že mezitím roste i nádherný krb. Jiní hoši zase temují provazem škuliny. Stavba vypadá moc krásně, srub dokonale zapadá do okolní krajiny a pan hajný Žilka posval i nadlesního a oba velice chválili naše dílo. Celou simu pokud to šlo, jsme dělali uvnitř. Dodělával se také balkon a vrchní cimra kde bude chrupna. Bylo jaro a hotovo. Zbývalo udělat jen stůl, lavice, kidle a vkusnou výsobeu. Ale šel, nedošlo k tomu. Jednoho dne jsme obdrželi "svadilo" kde stále že MNV Brumovice nás šádají do měsíce srub srovnat se zemí. Byl to prostě pro nás šok. Šli jsme na posvání a bylo nám řečeno, že jelikož nejsme nikde organizování nemáme na jejich katastru co pohledávat a stavět. Začalo lítání od čerta k ďáblu. Za panem Žilkou aj. Lesáci se nás zastávali, ale nic nebylo - platné. Nakonec nám bylo sděleno, že když neodstraníme srub sami, že ho dají na naše náklady sbourat od OSP. A že to bude sakramentsky drahé. Co dělat? Tak jsme tedy nabídli, že jak to stojí, že to prodáme, darujeme nějaké slošce. Prostě, že by byla veliká škoda srub slikvídat. Ne. Musí se sbourat. Nebudu líčit s jakými pocity jsme srub likvidevali. Něco jsme si rosebrali a hodně toho spálili. Co to stálo dřiny a námahy. Bylo to nutné? Tak skončila jedna krásná a přeci tak smutná patálie s naším srubem. Tak jsme sůstali divokými trampy dodnes-věrní širáku a modré obloze.

Být trampem .

Být trampem znamená rozumět
řeči dřeva, pařezů a pryskyřice
řeči slunce, rybníků a rákosí
řeči rosy, kvetoucí louky i sena
řeči průseků, měsíců a ohňů
řeči řeky, peřejí a skal
řeči kamení, sutin a hor
řeči deště, větrů a cest
řeči mechu, hřibů a jahod
řeči motýlů, ptáků a zvířet.
Být trampem znamená být šťastný
být kamarád a rozumět i
řeči člověka... 01.

M Ě S T O P R O T I V Í N - V U . S . A . - s t á t I O W A

V roce 1849 se stal Protivín městem. Za 29 let se mu dostalo dvojníka na druhé straně zeměkoule. V USA byla takto nazvána jedna z osad, obývaná českými přistěhovanci. Češi zde usedlí říkají tomuto kraji okolo americká Haná. První češi přišli do Iowy kolem roku 1850. V severní Iowě jsou blízko sebe dvě české osady, Spillville a Protivín. Spillville je starší. Městečko Protivín v U.S.A. založil Fr. Chyle rodák od Sedlčan. Ten si vzal za manželku Marii Jírovou, co by rodačku z Protivína a podle ní pojmenoval toto místo. Dnes má toto městečko asi 400-500 obyvatel. Již 2x navštívili svůj rodný Protivín v českách.

Léto skončí a začátkem podzimních dní se znovu ozve a probudí v nás houbařská vášně. Zase vyrazíme na staré osvědčené stezky, na staré fleky kde zajištěně rostou. Některé ty místa jsou zděděná po otcích i dědech. Ale někdy se stane - hlavně při procházení šumavskou buší, nebo při trailu podél některého neznámého potoka, že narozíš na neznámou houbu, kterou jsi ještě nikdy neviděl. Proto zde počti o několika takových houbách, které rostou v hlubinách šumavských lesů. Přejeme ti kamaráde mnoho zdařilých houbovandrů.

- Troudnatec kopytovitý - je nejhojnější houbou na Šumavě. Stojí za zmínku že obyvatelé Šumavy jej kdysi máčením a vytepáváním zpracovávali na materiál podobný semiši z něhož zhotovovali lehké a teplé vesty a čepice.
- Slizečka porcelánová - houbička připomíná umělecký výtvar z mléčného skla z níž mimochodem bylo izolováno první původní čs. antibiotikum - mucidermin.
- Špička cibulová - houba horských bučin - silně páchne po cibuli .
- Korálovec bukový - prý nejkrásnější houba šumavy. Je ale málo k nalezení - má až půl metru větvené plodnice.
- Ucháč šumavský - Vzácná houba která má domovské právo v Boubínském pralese.
- Holubinka kolčaví - pro šumavu typická houba. Jako jediná holubinka má tmavohnědý klobouk. Roste i v okolí Zlatokopa.
- Hřib šumavský - záhadná houba. Poprvé a naposled nalezen v roce 1967 u Horské kvilhy nad Hamerským potokem. Nalezl ho A. Pilát. Je uložen v herbáři N. Muzea v Praze.
- Hřib slutý - bratr hřiba šumavského. V ČSSR roste v sedmi lokalitách. Jedna je u obce Březovník. Zde byl poprvé sebrán v roce 1977.
- Ohnivce šarlátový - je velice vzácný. V Jižních čechách roste ve 2. lokalitách a to u Vráže u Písku a u Lužnice pod Tábořem. Nová třetí lokalita byla objevena v roce 1979 na Stožci ve výšce 920 metrů.
- Květňatec archevův - Původem z Austrálie a N. Zélandu. Do Evropy zavlečen v roce 1914. V ČSSR byl poprvé zjištěn r. 1963. Je velice podobný mořské hvězdici. Pachem láká i. hmyz, který ho olizuje a tím roznáší výtrusy.

.. A jedna houbařská nako...ce : Podle čeho se poznají jedovaté houby ?
Ptá se učitel.
Prosím podle toho, že po nich unřeme.
Odpoví žák.

.....
Zastávkový sezení .

Já se těším každéj čtvrtek
na den co máme slezinu
v létě, v zimě, každou dobu
sedíme tu při pivu.

Vzpomínáme, zazpíváme
a jezdíme pořád dál
do přírody celým krajem
i když je nás už jen pár.

Doba ta nás neodradí
na tramp každéj jezdí rád
kdo uznává naši branži
bude vždy náš kamarád.

TOM.
.....

Vítání Jara se tentokrát konalo v prostorách Vesí feky v okolí campu Zlatokop. V malované hospůdce u Ringa bylo ten večer živo i veselo. Zúčastnili se kamarádi s F.O. Spící hvězda - F.O. Thera- F.O. Černý havran a další jako i boys s F.O. Minnetaki - Bob a spol.

.....

Osada F.O. Černý havran navštívila na několik dní kamarády z F.O. Smyk. Dá se říci, že na daleké Moravě v místech nám zcela neznámých se nám líbilo. Podrobnosti v příštím čísle.

.....

Kamarád Míra.M. se stal spolupracovníkem staršího skauta u náčelníka oddílu "Žunava" v Protivíně akély. Povede zde vedácký oddíl, kde bude předávat dětem své vedácké zkušenosti.

.....

V měsíci máji oslaví své 25. výročí písecká osada F. O. Černý Šup..... Ostrovec.

.....

Na jednom ze sobotních trailů jsme přešli celou Kamčák. Viděli bývalou chatu krajského šerifa Gedyho Billa i pamětní desku na campu v osadě Vápený kaňon. I kousek od Budvajska je celkem fajn. Ještě se ke všemu vrátíme...

.....

Stejně o HAVNÍHO JARNÍHO MĚSÍKA vyhrál tentokrát kamarád Žit. Přinesl ho 24.5.89. Druhý se umístil kamarád Jarda který však přišel na složení o půl hodiny dříve, samozřejmě také s hříbem. Už se těšíme na nějaký houbovandr po ne-daleké Žunavě.

.....

POZVAL ve SKALÁCH : TEAM PROKIVÁN : SKÁLY 1:2.

.....

Kašický prahec - navštívil kamarád Tom. DOHRŤ :

.....

Ohledně "Historie Protivínského trampingu" je třeba dodat, že je vždy uveřejněno jen pár vandrů z raků o kterém se zrovna píše. Příští číslo Vesí feky - vyjde ku 20. výročí Protivínského trampingu. Proto kamarádi kteří jste se těmito roky protloukali, salistujte v zakovicích a saspomínejte na doby minulé, ve formě příspěvku.

.....

Děkujeme kamarádkám Iadé a Věra. Děkujeme zloději který nám ukradnul lebkku z totosu s našeho fleku na HORNĚM. Lidi ukradaou všechno.

.....

Připravuje se III. setkání v lesích. Houbové.

.....

SOUŘÍŽE : Zastávka bar.

.....
Pomocí:

1. Betlém
2. Jarda
3. Bill

.....
Počasí:

1. Pelevička
2. Žit-Karfič
3. Hunevej

.....
CELKOVĚ :

1. Jarda	119
2. Žit	98
3. Bill	68
4. Žun	77
5. Oida	70
6. Tom	68
7. Karfič	49
8. Šlupka	38
9. Šbery	35
10. Betlém	28

.....
Prvních deset .

.....

Kamarád Mejkal a Šona členové skupiny histo-šerů nás posvali na své vystoupení do vni Chlun u Křemže. Jejich parta "Valdštejn" se zde střetla spolu s jinými v rekonstrukci bitvy. Přišli jsme zrovna včas když Mejkal v turecké zbroji, zrovna sekal hlavu svému nepříteli. Pákný ale i nebezpečný koníček.

.....

.....
RECKPI NA REKPA :::

půl kg kaštanů-plodů
půl kg cibule
1. litr dehat-lihu
vše rozstouhat a nale-
žit do lihu. Nechat tam
ležet-vyluhovat šest
neděl - pak petírat .

.....

Bill a Míra se svými
boys- vandrovali dva
dny na "Hrejkevičáku".

.....

S N Ě R V O S Ě Ā R K Y

.....

Léto viděti - dobré obchody
 létati s křídly - štěstí
 Levandule - utrpení
 listí zelené- příjemné věci
 listina - soud
 listoneš-vyplnění přání
 Loď na vodě - zisk
 na zemi- sbytočná práce
 jeti na ní- štěstí
 potepiti - smutné správy
 lípa- bezstarostná budoucnost
 líška viděti- žena tě přelstí
 Loupatí něco- kurtí v přibuzenstvu
 Louky zelené- štěstí
 posekané-osudové události
 Louč viděti - výhra
 Luvecký pes -zařiješ příjemně
 Lov - zisk
 Lasky jísti- poznáš nějakého blba
 Látce -desti potraviny
 Lyže jezdit- budeš rychle postupovat
 listy uvadlé- nemoc

R.

Maják - dobré vyhlídky
 Majetek mít- očekávej strátu
 Mák kvěsti- klepy
 Manévry - příjemná záhna
 Máry viděti- dědictví
 na nich ležeti- záhna
 Mase syrové jísti- najdeš přítele
 vařiti- velké finanční vydání
 zapáchající- dostaneš kočen
 Mečál viděti- mnoho sbytočné práce
 Mečrná barva- nepříjemnosti
 Medliti se- potěšující správa
 Mekrý býti- pomlouvající
 Meže jeti po něm - nebezpečná věc
 Meže bouřlivé - ponutý život
 tiché- spokojený život
 Mež viděti- štěstí v obchodech

Mléko koupiti - radost
 píti- jsi šetrný
 Mliti káva- návštěva
 Matku viděti- plác se sdaří
 mluviti s ní přemýšlej
 smutekem viděti- dlouhý život
 Mač zlomiti- hanba
 Medvěda viděti- výhra
 jísti jeho maso- svatba doma
 Měsíc červený - válka
 jasný - štěstí
 Meteor- soudní vyšetřování
 Mikuláš- je ti záviděno
 Metyka- štěstí
 Mouchy viděti- nevrlest
 Mrtvý býti - dlouhý život
 Mrazka viděti- neočekávaná pomoc.
 býti jí - těžkosti
 Mrtvola v domě- hrká svatba
 zapáchající - starosti
 do kroku dáti- bohatství
 společně- vzdálená správa
 Muže tlustého- příjemné hodiny
 mladého- starosti
 starého- dlouhý život
 Mýdlo - posar
 Mýš bílá - dobrý nátek
 Mnoho - těžké doby

S.

Netopýr - těžkost
 Nevěsta- duševní klid
 viděti mrtvou- dlouhý život
 ležeti viděti- smrt
 Nevěra - manželské štěstí
 Neček v přiredě- bezstarostnost
 Neč unavá- rodinná hádka
 jasná- dlouhý život
 bouřlivá- krosí ti strátu

.....pokračování příště.....

I když brácha nijak moc netrempuje, má rád sunavu, kam z Vimperka, kde bydlí často vyrábí a to je správný. Zná i naše campy a steaky po kterých rád chodí. Máku říct, že te není žádný masník a ví jak se v lesích chovat a jak tábořit. Něco zdědil po svém tátovi, je totiž taky velké houbař. Ale necháme ho mluvit.

Je parný léto. Nejlepší je tak válet se u vody, ale táta v Pretivíně říká: "restou". A tak proč to nekusit tady v šumavských lesích. Kákej pátek už tu bydlím, pár houbařských fleků už tady taky mám - no uvidíme co les dá. .. Nic jsem sebou nebral, jen tak nalahko, nákou kačku do kapsy, dobrý boty snijí je tu dost a foták vždy sebou..... Vzal jsem to tou naší stělou na Klabovku. Vypadalo to hleď, vzduch se ani nehuřl a komáři králi hned vod rána. Škore mě tosačalo štítat. Ale přece - sačal jsem macháset. Hřibky si ce ne takový jako u nás na Kamejku a tmavou tvrdou hlavou, ale díky i sa ty travníky jak by fak odborník táta. Udělal jsem pár fotek, aby tomu vůbec všil že jsem něco našel. Vzduch visel ve vzduchu. Krosský horko.

Kraček, jak tomu trasové říkáte se sačinal pomalu plnit a tak jsem se pomalu stácel k železniční stanici. Škaredě se sačalo satahovat - něco se připravovalo. Pak se boufka uhnula stranou, sačal foukat příjemnej studenej větřík a hned se šlo líp. Trochu jsem se zdršel na trati. Všude se válelo černý uhlí, pěkný kusy. Zasposínal jsem na ty doby když ještě jezdila stará pára. Ale abych nevodbočoval. Zrovna jsem chtěl chytit de fotáku dva kusy směnšho, rychle šteluju clonu - a srnky jsou majednou pryš. Normálně nic svláštního, ale vítr šel od nich - neměli by nic cítit. Vysvětlení se okamžitě sjistilo. Z nedalekého lesa vyběhá bába, sehnatá, otřpyky jí lítaj se zad. Snažím se k ní čestat. Vyšlepná usedá na perez a křesčovitě vyrábí - "ZAM ZAM - ". Bába při tom ukazuje kamai k nebi. Její počínání nesleduji sám. Z lesa s protějšej strany vycházejí dva trempíři. Jeden je starší - tak v meich letech. Přivítá mě stručný AHOJ a tázavý pohledy. Pak jim stručně vysvětluju co jsem satím viděl. Šud jí rdělil divokej kanec a nebo jí ehtěl někdo lehylněj přefiknout. Trempové otírají stařenu vodou z šutory, ale ta furt ukazuje kamai k nebesům. Proběhl mě hlavou šlának e létajících lalířích. Pak se te stale. Praskot v karunách stromů. Něšine vpřed. Křídla obrovskéjch rosměrů, a pod nima jako šibeničník se snítá nějaká postava. Bába křídí - dábel - a znovu padá de šalob.

-Vodkud jsi přilít - z Marsu a nebo z pekla ? ptá se jeden z trempů.

Medělejte si aranda, visím tady už pár hodin. Škoušel jsem rogalo a spad jsem rovnou do lesa. Musíme tomu koufalci pomoci. Trempové satím připravují provaz k lezení po jakémsi indiánském způsobu. Šláva. Po cestě se k nám blíží vojenská Věka. Máváme suataně rukama a nato sastavaje. Docalováme se s šoféram a po chvílce sundáváme z vosu plachtu. Všadu sa anten satím ešetřuje lapiduch stařenu která si jistě myslí, že spatřila samotnýho vládece pekla kterej si pro ni přilétl. Štále vzdychá a bloukní.

Starší z trempů uně uvasaje na špagát kudlu. Šen nahoře i když je dost vysoko jí hned na poprvé zachycuje. V pěti lídech dršíme plachtu pak povel...skož ... chvíle rozmyšlení - protrčená plachta a pád krytý mechem.

Dolů do města nás vzal voják anten a tam jsme to pořádně sapili. Ty trempy jsem už vícekrát neviděl ale díky jim a samozřejmě i ty babce jsem sačil fajm příhodu. Paala o tom i Jihočeská pravda - ale podrobnosti ví jen pár lidí. Šak kdyby jsi ty kluky někde náhodou potkal tak AHOJ ode mne.

... Šatíneo naši vrstevníci seděli u piva v hospodách po aněstě - slejsali jsme skáli v okolí Vosí řeky, vařili pokrmy zálesáků a večer spivali - krásné treapkové písně. Poznávali jsme kraj, lidi i přírodu. Pomalu a jistě se z nás stávali ohladní muži - které neporazí ani pořádná štreka s usdou na zádech či ohnivá voda v hospodě u Ringa nebo Kobyly hlavy. Ani se nám někdy nechtělo jet domů...

s kronik F.O. Minnetaki

Kamarád Oli z Písku nás posval na svou boudu na Kavkovnu. Jeli jsme tedy Bill-Šit-Tom-Šunka-Šlupka-Loukáček a samozřejmě, že i Oli. V sobotu ráno šel Šitl a Šunka nakoupit a zjistili, že v blízké vsi Borečnici je docela pěkná hospůdka a tak jsme se rozhodli, že v téhle nepřízni počasí se do ní k večeru stáhneme. A taky se tak stalo. Seděli jsme za stolem a vesele hráli a spívali. Velmi nás zaujal jeden člověk. Byl oblečen velice společensky-kouřil drahý doutník a na stole u kterého seděl sám měl postavenou láhev červeného vína. Dělal jako, že čte noviny a přitom nás pozoroval. Vtom snižeho nic najednou prudce vyskočil a začal nám nabízet doutnky. Šel se napít ke svému stolu a než se vrátil, tak doutnky z krabice samozřejmě zmizely. Pak neznámý uchoopil noviny a začal soustředěně číst. Podívali jsme se pořádně a zjistili, že má noviny obráceně. Začali jsme uvažovat a opravdu k naší velké radosti jsme zjistili, že neznámý kuřák - doutníkář je blázen. Jeho pravé kousky přišly za chvíli. Nejdříve nám zase všechny doutnky odebral a pak se v měřku vysvíkl do půl těla, vyběhl ven do krasu a sasněženého dvora a řval jako pominatej: "já chci makovac, já chci makovac..." Přitom se válel ve sněhu a polykal sněhové koule. Uklidnil ho náš kamarád Bill, který mu udělal malého sněhuláka. Uklidnil se opravdu a sedl si na sasněženou lavičku, masal si sniž na čelo a poručil si znovu, že bude číst. Asi za deset minut přišel spátky do hospody již oblečen a začal se projevovat docela jiným způsobem. Každému z nás vysvětloval: "já jsem ing.dr.Lorenc". Všem nám také začal ukasovat občanský prkás a opravdu tím ing.dr.Lorencem byl. Hostinská už si s ním nevěděla rady a s listy, va s Vráže nejevili o dotyčného prašádný sájem. Inžénýr začal znovu - sběsile řvát: "Já chci makovac". Toto opakoval stále dokola i přesto, že mu Tom nabízel točený salám a hospodská utopence...

Šílenství ukončili dva silní sřizenci bíle oděni se sanatoria. Dali nebohému svěrací kasajku, hodili ho do auta a kvapem odjeli. Proto se nedivte, že se vždy bojím kdýž sedím mezi inteligentama, že se najednou osve odněkud: "Já chci makovac..."

Š U N K A

P R Ě V I S

Vraceli jsme se z velkého vandru a i přesto nám sbejvalo ještě pár dní svobody. Zarasili jsme pod převisem na Židovo strouse u Eschyně. Počasí bylo O.K. a tak nám scházelo jen pár těch nemožnejch peněz. Courali jsme se vokolu lašnice a potoka sem tam a horko bylo hrozný. Nejvíce nás lákal otevřený kiosek asi kilák proti proudu řeky. A tak jsme dostali nápad.

Kdo snižte jeskyni pod velkým převisem-tak víte, že na druhé straně vede turistická značka, po které a to hlavně v sobotu a neděli chodí něbl lidi z města na procházky. Ne nemějte strach - přepadat a volupovat jsme je nechtěli. Šunka vsal ešus a přivásal ho na strom u pěšiny. Nad něj jsme pověsili papír s tímto obsahem: "POZOR-Poslední trespové v Čechách-šde trespácká rezervace. Přispějte na sáchramu těchto tvorů-POZOR-NERUŠIT JSME PĻAŠĚ ...! a čekali jsme.

Vyletníci pochopili legraci a nějaký ten dolar pustili. Někteří tomuto odělení i věřili. Neboť Tom je přesvědčoval křikem za které by se nemusel stydět ani sám farzan. Při tom okusoval borový poleno. V esusu jsme našli i houáku se salámem a jeden dobrodinec nám radil ať jse deme napít na pole sa silnici. Legrace to tedy byla, ale nezmalete si, že jsme chtěli šeb-rat. Ešus sůstal na stromě přes noc a ráno tam nebyl. Někdo ho ukradnul. A tak jsme ještě prodělali...

na Židovo strouse 1972 - Žit.

Povídá jeden druhému. "Moje žena je anděl.
Druhéj říká prvnímu. "To se máš, moje ještě šije".

SLUNEČNÍ PASEKA 70

SOMBAK 74

20.let. TREM P

VIATKOV CAMP 80

PROTIVÍN 20.let

ZASTAVKA - 79